

nisteriet være rede heroverfor. Det er sent, men naar den højtærede Minister siger det, saa siger vi fra vor Side: Ja, vi vil støtte enhver Bestræbelse paa dette Omraade. Og naar den højtærede Minister siger: Kreditindskrænkning er en af de Veje, man maa gaa, ja, saa siger vi fra vor Side, at vi tror, Ministeriet noget overdriver, hvad der kan naas ad den Vej, men for saa vidt der er Tale om gennem Kreditindskrænkning at komme noget usundt til Livs, komme Spekulation til Livs, vil vi til det yderste yde vor Støtte dertil. Og jeg vil føje til, at naar der kan være Tale om at være med til at hindre ny Prisopskruning, være med til eventuelt at sænke Prisniveauet gennem det, som den højtærede Statsminister tidligere har bebudet, at han eventuelt kunde gaa med til: Indgreb overfor private Prisaftaler mellem Sælgere og Ejere, siger vi fra vor Side: Ja, det vil vi med Glæde være med til at forme Forslag om. Men hvis den højtærede Finansminister og Venstre siger: Vejen, den afgørende Vej, vi skal gaa, er voldsomme Toldforhøjelser paa enkelte almindelige Livsfornødheder, voldsomme Toldforhøjelser, der betyder blodig Uret overfor den jævne, almindelige Befolkning og ny overordentlig forøget Toldbeskyttelse, saa siger vi: Nej, det vil vi ikke være med til. Det er interessant at se, hvorledes man indenfor visse Kredse her i Danmark, som tidligere synes at have manglet Blik paa dette Omraade, efterhaanden begynder at se, med hvad der hidtil er sket paa Toldpolitikens Omraade herhjemme som Baggrund, at det i de fleste Tilfælde er en virkningsløs Vej, men endvidere ogsaa en uretfærdig Vej, at det er at lægge Byrden ved Kronens Retablering dér, hvor den sidst burde lægges. Et Vidnesbyrd derom kan man se i, at et konservativt Blad, „Berlingske Tidende“, i Gaar siger, at en saadan Toldforhøjelse maa saa være saa kraftig, at de Artikler, den rammer, enten gaar over til at blive Luksus — altsaa ved Forhøjelsen —, og i saa Fald maa den brede Befolkning enten overlade Forbruget af de paagældende Varer til Folkets velhavende Mindretal, eller ogsaa maa Smaaamandshjemmene udrede den skete Forhøjelse paa Bekostning af et nødvendigt Forbrug. Og senere tilføjes det: Saadanne Indgreb i Livsvaner, som alle har fælles, føles som en Krænkelser af dem, der tvinges ud af disse Vaner, naar de samtidig ser, at bedre beslaaede Medborgere kan fortsætte som hidtil. Det

maa være drøjt for en Venstreregering at skulle belæres om noget saadant af et Højreblad.

I Dag foreligger der officielt et Forslag fra en betydende Korporation her i Landet, bygget paa den Tankegang, som „Berlingske Tidende“ har givet Udtryk. Jeg ser i Morgenbladene, at den højtærede Handelsminister har erklæret, at selvfølgelig maatte ogsaa dette Forslag gaa med ind i Regeringens Overvejelser. Ja, det tror jeg ogsaa er rigtigt, og det vil være rigtigt, at det gaar med ind i det Udvalgs Overvejelser, som nu bliver nedsat. Det er muligt, at der er Detailler i dette Forslag, der ikke vil være gennemførlige eller ikke bør gennemføres. Naar man f. Eks. foreslaar Rationering af Landbrugsprodukter som Flæsk og Smør, saa møder selvfølgelig det Spørgsmaal, om det er rigtigt i dette Øjeblik at indskrænke det indenlandske Marked for det danske Landbrug. Man kan ogsaa sige, at i Virkeligheden vil en Rationering af den Art Varer kunne være at begynde ved den forkerte Ende, idet man ved at rationere disse Varer skaber forøget Købeevne overfor andre Varer, hvorved Købeevnen kan flyttes fra indenlandske til udenlandske Varer. Jeg tror snarere, man skal gaa den Vej at formindske Forbruget af de udenlandske Varer. Hvis Købeevnen saa flyttes over til indenlandske Varer, er det dog medvirkende til at skabe forøget Arbejde og forøget Produktion og derigennem sundere Pengeforhold.

Men en Ting vil jeg gerne have Lov til at sige til Slutning: Jeg føler mig overbevist om, at en Fremgangsmaade fra den højtærede Regerings Side og en Fremgangsmaade fra de politiske Partiers Side i Rigsdagen i Samdrægtighed, en Fremgangsmaade fra dette Rigsdagsudvalgs Side, der paa samme Maade som det i Dag offentliggjorte Forslag appellerede til Solidaritetsfølelsen i Befolkningen i Stedet for at gaa Veje, der medfører ny Uret mellem Klasserne, en saadan Fremgangsmaade vil kunne bringe Resultat og vil kunne føre Rigsdagens Partier sammen i Enighed, til Gavn for den danske Krone og til Gavn for vort Samfund. Men jeg slutter med at sige, at hvis det ikke maatte lykkes, hvis Enighed ikke kan opnaas, hvis saadanne Forhandlinger igen maatte ende resultatløst, saa lad os faa Valg hurtigst muligt. Der er dog ud fra Rigsdagens Synspunkt ikke noget i Vejen for, at vi kan faa Valg allerede i April Maaned, og jeg har den Overbevisning, at i større og større Dele af Befolkningen